

Táj

Derűs István

1.

*Őstől unokáig áramlik szét bennem
az élet,
s bennem mardos a rezgőnyárfa
viharzizegése is,
mikor a szél egyenként tépi le
ezüstlő, remegő levelét...*

*Fehér falu látszik a táj közepéről,
s mellette a fák sorakozó, kövér rendje,
s mögöttük szelíd folyó
árad.*

*Tücsökmuzsikájú csend ölelgeti
a tájat,
s a nyárdélután füledt melege
a hereföld fölött megállt,
míg pihegő kis gyíkok torkán rémes
ritmust dobol a délibáb...*

*Pillekönnyű éj terül a tájra,
s elfekszik
a füves tereken kevélyen...
Báránybégetésű csönd hull
a porcfülélegzésű útra,
és a szénaillat erős gőze szálldos
a fattyazatlan kukoricások
bajuszzeivel...*

A tájat feledni nem tudom!

Nyárforróságú katlanokban lobog a rőzse,
fortyog a víz az üstben:
poros testű apám is megjön,
s úgy érzem, hogy vonatdübörgésű lépteitől
remeg a föld is...

2.

Tiszahömpölygésű, sötét felhőlombok
úsznak az égen,
s levegő után kapkod a táj,
a halak a rétből az iszapba bújnak,
a pókok, a tücskök, a hangyák
lepakolnak apró házaikba,
mert a nap is bújlik,
a vetés vár,
s elalélt a gyöngéd estikehad...
Hopp!
Ostorcsattanású villámok cikáznak,
s hasítják a felhők vásznát széjjel,
s aztán hullik a jéggonoszságú
pikkelyük a földre...

Aztán kisüt a nap, a disznók ázott
szőrrel rini kezdenek,
csillog és remeg a táj:
rángó testén látni, hogy zokog,
és letört kukoricakarjaival
bágyadtan magába mered...

Ezért izzadtunk?!

S a rövid délután eloson,
és lehullik a tömör, komor éj,
a jószág öntudatlan boldogsággal aljaz
az ólban,
s aztán elpihen csendben...

3.

Nagy, izzó szemekkel ébred a nap,
s az újra induló élettáj fölött
röpdös a fecske,
s a búzában hallatszik a tompa pitypalatty...

Az élet újra elindul,
s a kis hangyák terhes bábokat cipelnek
fölfelé, a fényre!

